



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 4/2018-49

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 17. januára 2018 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Miroslava Duriša predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], [REDAKČIA] ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 2, čl. 19 ods. 2, čl. 22 ods. 1 a 2, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 4, čl. 48 a čl. 50 ods. 3 v spojení s namietaným porušením čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, porušenie základného práva podľa čl. 13 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práv podľa čl. 5 ods. 1, čl. 6 ods. 1 a čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Zvolen v konaniach vedených pod sp. zn. 4 T 118/2017 a sp. zn. 0 Tp 395/2016, bližšie neoznačeným rozhodnutím Krajského súdu v Banskej Bystrici, postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. KSBA-V-981/2016-6Ntt-294/201, postupom Okresnej prokuratúry Zvolen v konaniach vedených pod sp. zn. 4 Pn 197/17 a sp. zn. 3 PV 487/16/6611, rozhodnutím Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. GP IV Pz 61/17/1000-11 zo 7. apríla 2017 a postupom Prezídia Policajného zboru, národnej kriminálnej agentúry, národnej protizločineckej jednotky, expozitúry Bratislava v bližšie neoznačenom konaní, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] odmieta pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 10. júla 2017, 27. júla 2017 a 15. augusta 2017 doručené podania [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), v ktorých namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 2, čl. 19 ods. 2, čl. 22 ods. 1 a 2, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 4, čl. 48 a čl. 50 ods. 3 v spojení s namietaným porušením čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), porušením základného práva podľa čl. 13 Listiny základných práv a slobôd a práv podľa čl. 5 ods. 1, čl. 6 ods. 1 a čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Zvolen v konaniach vedených pod sp. zn. 4 T 118/2017 a sp. zn. 0 Tp 395/2016, bližšie neoznačeným rozhodnutím Krajského súdu v Banskej Bystrici, postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. KSBA-V-981/2016-6Ntt-294/201, postupom Okresnej prokuratúry Zvolen v konaniach vedených pod sp. zn. 4 Pn 197/17 a sp. zn. 3 PV 487/16/6611, rozhodnutím Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. GP IV Pz 61/17/1000-11 zo 7. apríla 2017 a postupom Prezídia Policajného zboru, národnej kriminálnej agentúry, národnej protizločineckej jednotky, expozitúry Bratislava v bližšie neoznačenom konaní.

Z obsahu podaní sťažovateľa, ktoré podľa obsahu ústavný súd kvalifikoval ako sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, možno vyvodiť, že nimi namieta porušenie svojich práv, ku ktorému malo dôjsť v trestnom konaní (resp. trestných konaniach) vedených proti sťažovateľovi.

Keďže označené podania sťažovateľa v predloženej podobe nespĺňali zákonom Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ustanovené náležitosti návrhu na začatie konania pred ústavným súdom (resp. sťažnosti podanej podľa čl. 127 ods. 1 ústavy), ústavný súd listom z 19. septembra 2017 vyzval advokáta [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ktorého sťažovateľ v podaní doručenom ústavnému súdu 10. júla 2017 označil ako svojho právneho zástupcu a predložil písomné splnomocnenie na svoje zastupovanie v konaní pred ústavným súdom označeným advokátom, pozn.), na odstránenie nedostatkov podania sťažovateľa adresovaného ústavnému súdu (vrátane jeho doplnení). Ústavný súd právneho zástupcu sťažovateľa v označenom liste zároveň upozornil, že ak na výzvu ústavného súdu v určenej lehote nezareaguje, resp. podanie sťažovateľa v načrtnutom smere nedoplní a neodstráni jeho nedostatky, podanie sťažovateľa (resp. podania) môže odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nesplnenia zákonom predpísaných náležitostí.

Listom z 26. septembra 2017 (doručeným ústavnému súdu 3. októbra 2017) advokát [REDAKOVANÉ] ústavnému súdu oznámil (a prílohou preukázal), že sťažovateľovi 26. septembra 2017 vypovedal splnomocnenie na jeho právne zastupovanie v konaní pred ústavným súdom „z dôvodu nespôlupráce“.

Sťažovateľ následne podaním doručeným ústavnému súdu 5. októbra 2017 požiadal ústavný súd o ustanovenie právneho zástupcu na jeho zastupovanie v konaní pred ústavným súdom.

II.

Podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Ústavný súd po preskúmaní podania (resp. podaní) sťažovateľa adresovaného ústavnému súdu konštatuje, že tieto neobsahujú zákonom o ústavnom súde ustanovené náležitosti návrhu na začatie konania (sťažnosti podanej podľa čl. 127 ods. 1 ústavy).

Z podaní sťažovateľa predovšetkým nemožno vyvodiť jednoznačný a zrozumiteľný návrh na rozhodnutie (petit) zodpovedajúci požiadavkám vyvoditeľným z § 56 zákona o ústavnom súde, ktorý je v zmysle § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde obligatórnu náležitosťou sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Sťažovateľ v každom zo svojich podaní doručených ústavnému súdu rozširoval okruh ním namietaných konaní a navrhoval v nich vždy iný spôsob rozhodnutia ústavného súdu. Sťažovateľ vo vzťahu k niektorým orgánom verejnej moci, ktorých postup namietal, ani neoznačil konkrétne konania, resp. rozhodnutia, ktorých sa jeho výhrady týkajú [konania vedené Krajským súdom v Banskej Bystrici a národnou kriminálnou agentúrou Prezídia Policajného zboru; obligatórna náležitosť sťažnosti podľa § 50 ods. 1 písm. b) zákona o ústavnom súde]. Sťažovateľ k väčšine namietaných rozhodnutí, resp. postupov orgánov verejnej moci tiež nepripojil relevantnú dokumentáciu, na základe ktorej by bolo možné preskúmať prípadnú opodstatnenosť jeho výhrad (obligatórna náležitosť sťažnosti podľa § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde). Najmä v dôsledku uvedených nedostatkov (popri ich nejasnom odôvodnení) sú podania sťažovateľa ako celok nezrozumiteľné, zmätočné a neumožňujú ústavnému súdu riadne posúdenie splnenia všetkých zákonom ustanovených podmienok ich prípadnej prijateľnosti na ďalšie konanie ako sťažnosti podanej podľa čl. 127 ods. 1 ústavy.

V nadväznosti na uvedené (aj v kontexte neskoršej žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu) ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že sťažovateľ podľa ním predloženého splnomocnenia bol v čase podania sťažnosti ústavnému súdu, ako aj v čase výzvy ústavného súdu na odstránenie nedostatkov jeho podaní zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom (advokátom). Bolo preto vecou sťažovateľa ako klienta a ním splnomocneného advokáta ako jeho právneho zástupcu postupovať takým spôsobom, aby sa sťažnosťou podanou ústavnému súdu domáhal ochrany svojich práv takým spôsobom, ktorý spĺňa základné (zákonom ustanovené) štandardy konania pred ústavným súdom. Na uvedenom konštatovaní nič nemení ani skutočnosť, že splnomocnený právny zástupca sťažovateľa mu následne (po doručení výzvy na odstránenie nedostatkov podaní sťažovateľa) vypovedal plnú moc na jeho zastupovanie v konaní pred ústavným súdom. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje aj na § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov, podľa ktorého advokát je povinný pri výkone advokácie dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je advokát povinný vykonať tak, aby tieto úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj vytvoriť možnosť na prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené všetky zákonom ustanovené predpoklady.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd zdôrazňuje, že taký rozsah nedostatkov zákonom predpísaných náležitostí, akými trpí sťažnosť sťažovateľa, nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup totiž slúži práve inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (IV. ÚS 409/04).

Na základe uvedených skutočností ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti dospel k záveru, že sťažnosť sťažovateľa, ktorý v čase jej podania, ako aj v čase doručenia výzvy ústavného súdu na odstránenie nedostatkov jej náležitostí bol zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom (advokátom), nemožno považovať za kvalifikovanú

sťažnosť, ktorá by zodpovedala požiadavkám vyvoditeľným z § 20 a § 50 v spojení s § 56 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd preto podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť sťažovateľa odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. januára 2018